

Nærings- og handelsdepartementet
Einar Gerhardsens plass 1
Postboks 8014 Dep
0030 Oslo

Deres ref./Your ref.
201000455 -3/MGA

Vår ref./Our ref.
2010/49

Dato/Date
10.05.10

Høringsnotat NA – Varepakken

Viser til NHDs høringsnotat om forslag til lover som gjennomfører Europaparlamentets og Rådet for den Europeiske unions nye regelverk for handel med varer. Norsk Akkreditering er i hovedsak enig i departementets vurderinger, men vil med denne høringen gjøre noen presiseringer i forhold til enkelte vurderinger gjort i høringsnotatet.

Klager på beslutning om akkreditering

Under siste peer-evaluering av Norsk Akkreditering fikk akkrediteringsorganet en kommentar på hvordan klageutvalget for Norsk Akkreditering ble oppnevnt. Peer-evalueringsteamet stilte spørsmål vedrørende om akkrediteringsorganet var selvstendig nok i utnevnelsen av klageutvalget. Kommentaren refererte til ISO 17011 § 7.10.2, som omhandler akkrediteringsorganets behandling av klager på beslutninger om akkreditering.

Kommentaren må sees i lys av kravet til akkrediteringsorganets selvstendighet i beslutning om akkreditering. Dette kravet understrekes i forordningen 765/2008 EU artikkel 5 punkt 5 og i ISO 17011 kapittel 7.10 om appeals. Norsk Akkreditering, og EA, tolker, i likhet med NHD, disse bestemmelsene til å begrense akkrediterte samsvarsvurderingsorgans mulighet til å anke en beslutning om akkreditering til høyere instans. Norsk Akkreditering anser derfor foreslått lov som gjennomfører forordningen (EF) NR. 765/2008 § 3 som nødvendig for å kunne implementere dette regelverket i norsk lov. NA har gjort en grundig vurdering av konsekvensen av dette unntaket fra forvaltningsloven

I lovforslagets § 1 slås det fast at akkrediteringsforordningen skal gjelde som norsk lov. I lovens § 2 slås det fast at Norsk Akkreditering skal være nasjonalt akkrediteringsorgan, jf. forordningens artikkel 4. Forordningen vil direkte regulere Norsk Akkrediterings virksomhet som nasjonalt akkrediteringsorgan, og akkrediteringsvirksomheten må oppfylle de krav som fremgår av forordningen. NA deler departementets vurderinger av konsekvensene implementeringen av forordningen har for Norsk Akkrediterings virksomhet.

I lovforslagets § 3 gjøres det et unntak fra forvaltningslovens regler om klage:

Avgjørelser om akkreditering kan ikke påklages etter forvaltningslovens regler.

Bestemmelsen må ses i sammenheng med at Justisdepartementets Lovavdeling i fortolkningsuttalelse av 3.4.2009 konkluderte med at Norsk Akkrediterings avgjørelser om akkreditering må regnes som enkeltvedtak etter definisjonene i forvaltningslovens § 2 første ledd bokstav b, jf. bokstav a. Konsekvensen av dette er at vedtak om akkreditering i dag kan påklages til Nærings- og handelsdepartementet etter reglene i forvaltningslovens kapittel VI. I praksis har NHD utnevnt et klageorgan for å behandle disse klagen på vegne av departementet.

Etter akkrediteringsforordningens artikkel 5(5) skal medlemsstatene innføre prosedyrer for behandling av klager på akkrediteringsavgjørelser. Departementet anfører at

”Forordningen legger opp til at det nasjonale akkrediteringsorgan skal være siste kontrollinstans i samsvarsvurderingskjeden. En ordning hvor en avgjørelse om akkreditering kan påklages til nærmeste overordnede organ vil ikke være forenlig med dette. En slik fortolkning er også i samsvar med bestemmelsene om klage i standarden NS-EN ISO/IEC 17011, som fastsetter generelle krav til akkrediteringsorganer i forbindelse med akkreditering av organer for samsvarsvurdering” (s. 34).

Etter departementets syn er en klageordning som følger forvaltningslovens regler om klage ikke i overensstemmelse med standarden for akkrediteringsorganer, og departementet foreslår derfor at det gjøres unntak fra forvaltningslovens klage regler.

Det bør etter NAs oppfatning skilles mellom spørsmålet om hvem som skal være kompetent klageorgan, og spørsmålet om hvilke regler som skal gjelde for klagebehandlingen i det kompetente klageorgan. Forvaltningslovens regler om klage regulerer hvem som er kompetent klageorgan, jf. § 28 første ledd, men nedfeller også en rekke regler av prosessuell art om saksbehandlingen ved klage. Det synes primært å være regelen om kompetent klageorgan i § 28 første ledd som er uforenlig med de internasjonale krav til akkrediteringsorganer. Reglene om saksbehandlingen for klage synes ikke å være i strid med NS-EN ISO/IEC 17011 eller akkrediteringsforordningens artikkel 5(5). I tillegg kommer at selv om det gjøres unntak fra alle reglene om klage i forvaltningsloven vil det kompetente klageorgan ved behandlingen av klager over akkrediteringsvedtak måtte rette seg etter alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper, all den tid det er et enkeltvedtak som påklages. Dette innebærer at klagebehandlingen i det alt vesentlige må tilfredsstille de krav som stilles i forvaltningslovens kapittel VI. Fremfor å lage egne saksbehandlings- eller prosedyreregler for klage over Norsk Akkrediterings akkrediteringsavgjørelser, kan derfor forvaltningslovens saksbehandlingsregler i all hovedsak legges til grunn.

NA foreslår på denne bakgrunn at det kun gjøres unntak fra forvaltningslovens bestemmelse om kompetent klageorgan i § 28 første ledd, mens det ikke generelt gjøres unntak fra reglene for klagesaksbehandlingen. Lovens § 3 kan for eksempel ha følgende ordlyd:

”Enkeltvedtak om akkreditering kan påklages til Norsk Akkrediterings Klageutvalg. Reglene om klage i forvaltningslovens kapittel IV gjelder så langt de passer.”

En slik bestemmelse forutsetter opprettelsen av et eget klageutvalg innenfor Norsk Akkrediterings organisasjon. Klageutvalget må være uavhengig i den forstand at utvalgets medlemmer ikke kan ha hatt befatning med akkrediteringsavgjørelser i første instans. I praksis vil dagens klageordning kunne videreføres med tilpasninger, og basert på kravene i NS-EN ISO/IEC 17011. En viktig endring vil være akkrediteringsorganets kompetanse til å utpeke et klageorgan for å behandle én klage på akkrediteringsvedtak.

Angivelsen av at forvaltningslovens regler gjelder så langt de passer markerer at klageprosessen skal tilfredsstille alminnelige forvaltningsrettslige krav til klagesaksbehandlingen.

Reglene i forvaltningslovens kapittel IV gjelder klage og omgjøring. Høringsnotatet tar ikke opp spørsmålet om omgjøring, og dette reguleres heller ikke i lovforslaget. Grensene for omgjøringsadgangen er av stor praktisk betydning for Norsk Akkreditering. Som Lovavdelingen peker på i sin fortolkningsuttalelse er det naturlig å se det slik at kompetanse til å omgjøre følger av forvaltningslovens § 35 femte ledd og ”vedtaket selv”. En omgjøringsadgang som følger av ”vedtaket selv” vil ikke kunne gis virkning tilbake i tid, jf. Lovavdelingens fortolkningsuttalelse. Skal et akkrediteringsvedtak omgjøres med den konsekvens at akkrediteringen faller bort fra et tidspunkt før den aktuelle institusjon får underretning om vedtaket, krever dette uttrykkelig hjemmel i lov.

For å ivareta Norsk Akkrediterings behov for en klar hjemmel til å omgjøre akkrediteringsvedtak der den akkrediterte institusjon ikke oppfyller vilkårene for akkreditering, anbefaler NA at det inntas en uttrykkelig omgjøringshjemmel i gjennomføringsloven for akkrediteringsforordningen. NA anbefaler videre at det inntas en uttrykkelig hjemmel for å gi omgjøringsvedtak virkning tilbake i tid. Dette anbefales også av Lovavdelingen. Det kan inntas et annet ledd i § 3 som regulerer Norsk Akkrediterings omgjøringsadgang, eventuelt kan reglene om omgjøring inntas i en egen bestemmelse. Et lovgrunnlag for omgjøring kan gis følgende utforming:

”Norsk Akkreditering kan av eget tiltak omgjøre enkeltvedtak om akkreditering om den akkrediterte institusjon ikke oppfyller vilkårene for akkreditering. Enkeltvedtak om akkreditering kan trekkes tilbake med virkning fra forrige vedtak om akkreditering”.

Tidspunktet for tilbaketrekking bør settes fra det tidspunkt da det er sannsynliggjort at vilkårene for akkreditering ikke er oppfylt, men maksimalt tilbake til tidspunktet for siste vurdering av samsvarsvurderingsorganets kompetanse på gitte område.

Forslaget til utforming av en bestemmelse om omgjøring må ses på som et minimumsforslag. Gode grunner taler for at det bør være en noe mer omfattende prosedyre knyttet til tilbaketrekning, for eksempel bør den aktuelle institusjon gis en frist til å rette opp manglene før akkreditering trekkes tilbake. Der manglene ikke rettes opp vil virkningen av en tilbaketrekking kunne settes til utløpet av den frist som er satt for tilbaketrekking, selv om selve vedtaket om tilbaketrekking treffes på et senere tidspunkt.

Om artikkel 4, nr 9

I høringsens kapittel 7.3.3.1.1 om artikkel 4, nr 9 poengteres det at EØS-staten må sikre at det nasjonale akkrediteringsorganet har nødvendige økonomiske og personellmessige ressurser for å kunne utføre sine oppgaver på en tilfredsstillende måte. Dette gjelder ”(..) og virksomhet som er nødvendig for å støtte offentlig politikk som ikke er selvfinansierende”. NHD legger i kapittel 7.3.3.1.2 Vurdering, 4. avsnitt til grunn at de økonomiske og personellmessige rammene for Norsk Akkrediterings virksomhet er i samsvar med kravene i forordningen.

Norsk Akkreditering har i flere budsjettinnspill til departementet poengtert behovet for økt redundans i saksbehandlerkapasiteten, og en styrking av etatens faglige kompetanse til å videreutvikle de akkrediterte ordningene på enkelte områder. I tillegg har NA påpekt at den historiske forutsetningen hvor NA deler administrative ressurser med Justervesenet ikke har virket etter hensikten over tid.

NA mener dette er en problemstilling som oppsto i forbindelse med utskillelsen fra Justervesenet i 2004. Det ble den gangen ikke gjort en tilstrekkelig grundig vurdering av forvaltningsorganets behov for ressurser. Det ble forutsatt at Justervesenet og NAs sameksistens skulle fortsette som før. Dette har etter NAs mening resultert i en situasjon der NA ikke er tilstrekkelig finansiert, eller bemannet til å ivareta alle offentlige føringer.

Et eksempel på hvor akkrediteringsorganets manglende bemanning blir synliggjort er i utvikling av ikt-støttesystemer. Etaten har signalisert en økende risikoeksponering i forhold til etatens saksbehandlersystem. NA har felles ikt-support med Justervesenet, men denne ressursen er lite egnet til å ivareta NAs strategiske ikt-utvikling. Dette fordi disse primært har tilhørighet til Justervesenet. Dette er ikke ment som en kritikk av det samarbeidet vi har på drift av våre systemer. Dette er et eksempel på hvor Justervesenets tjenesteyting fungerer bra ut fra forutsetninger lagt til grunn ved utskillelsen av akkrediteringsorganet, men hvor vi ser at mangelen på en dedikert intern ressurs gir seg utslag i manglende innovasjons- og utviklingskapasitet.

Norsk Akkreditering ønsker i dialog med departementet å fortsette arbeidet med å styrke etatens forvaltningsmessige, administrative og faglige ressurser, for å bedre være egnet til å ivareta behovet for å støtte offentlig politikk som ikke er selvfinansiert.

Utpeking av tekniske kontrollorgan uten bruk av akkreditering

I kapitlene 7.3.4.2.1 og 7.3.4.3.2 beskrives sektormyndighetenes mulighet til å utpeke tekniske kontrollorgan uten bruk av akkreditering som dokumentasjon for kompetanse. Det er i høringen ikke sagt noe om hva denne dokumentasjonen bør inneholde, og hva slags krav man rimelig kan forvente stilles til denne alternative metoden for kompetansedokumentasjon for utpeking av tekniske kontrollorgan.

Det er Norsk Akkrediterings forståelse av dette reglementet at EU har forutsatt et dokumentasjonskrav tilsvarende akkrediteringssystemet. Kommisjonen har gjort en jobb for å regulere kompetansevurdering av akkrediteringssystemene. Det er på denne måten lagt til rette for at akkreditering skal være den foretrukne metode for å dokumentere kompetansen til utpekte tekniske kontrollorgan. Når EU åpner for alternativ metodikk, er det rimelig å anta at kommisjonen selv vil gjøre en vurdering av den alternative kompetansevurderingen. Det vil i så tilfelle kunne bety at utpekende myndighet må dokumentere både utpekte organs kompetanse, og egen kompetanse til å vurdere denne.

Norsk Akkreditering anser at NHD og sektormyndighetene bør gjøre en grundigere vurdering av hva slags dokumentasjonskrav som ligger til grunn, om det skulle være aktuelt for norske sektormyndigheter ikke å benytte akkrediteringsverktøyet i denne sammenhengen.

Det henvises også til NHDs nylig utsendte høringsnotat angående lov om tekniske kontrollorgan, og mulig behov for endringer av denne. Der nevnes det at akkreditering kan bli kostbart hvis det er en begrenset markedsmessig etterspørsel, og at det da kan finnes andre måter å oppnevne TKO, som er billigere. Dette er i beste fall en misforståelse av prinsippene med harmonisering i EØS-området, hvor bruk av akkreditering som den foretrukne metode skal sikre en felles, lik og rasjonell behandling i alle land. Hvis man velger en annen måte å dokumentere kompetansen til TKO på, så er dette nødt til å bli mye mer omfattende og derfor dyrere, med mindre sektormyndighetene velger å subsidiere søkerne. I så fall er dette både konkurransevidene og i konflikt med forordningens krav om kostnadsdekning.

Kapittel 7.8.2 Overgangsbestemmelser

Norsk Akkrediterings akkrediteringer utstedes for en periode på fem år, forutsatt årlig oppfølging. For den akkrediterte organisasjonen er det mulig å endre akkrediteringens omfang både ved årlige oppfølginger og utenom disse om det anses nødvendig. Femårssyklusen for gyldighet er en ordning med referanse til ISO 17011 kapittel 7.11.3 bokstav b, om krav til fornyelsesbedømming med maksimum fem års mellomrom.

Det er Norsk Akkrediterings erfaring at akkrediterte organisasjoner tilpasser sitt akkrediterte omfang til det behovet deres akkreditering er ment å dekke i markedet. For NA er det ikke noe problem å gi rom for en overgangsbestemmelse tilsvarende fem år fra regelverkets implementering i norsk lov. NA vil presisere at det for de akkrediterte organisasjonene skal være mulig å tilpasse sitt akkrediterte omfang i Norsk Akkrediterings akkrediteringsordninger til det europeiske lovverket fra det tidspunkt den akkrediterte organisasjonen ønsker dette. Denne presiseringen vil kunne få betydning for sektormyndighetenes tolkning av det akkrediterte omfanget i forhold til utpeking, og bruk av akkrediterte tjenester i sin saksbehandling. NA er av den oppfatning at det ved usikkerhet, bør sektormyndighetene ta hensyn til markedes internasjonale karakter, og akseptere akkrediteringsomfang tilpasset fremtidig regelverk før dette offisielt er gyldig i Norge.

Lov som gjennomfører forordning (EF) nr. 765/2008 § 2

Det står i merknader til de enkelte bestemmelser om § 2 at paragrafen innebærer en klar identifisering av Norsk Akkreditering som Norges nasjonale akkrediteringsorgan.

Norsk Akkreditering kan ikke se at departementet har gjort en vurdering av hvorvidt denne presiseringen er tilstrekkelig presisert i forhold til Lov 2005-04-01 nr 15: Lov om universiteter og høyskoler, andre og tredje kapittel.

I universitets- og høyskoleloven er NOKUTs oppgaver begrenset til å gjelde tilsyn med kvaliteten i høyere utdanning og fagskoleutdanning med mer. Begrepet akkreditering brukes i lovteksten om de faglige bestemmelsene i kapittel 3. Det er Norsk Akkrediterings oppfatning at NOKUTs og NAs virksomhet er klart faglig avgrenset, og at begrepsbruken i utgangspunktet ikke skal være problematisk. Staten vil allikevel be departementet gjøre en vurdering om det er et behov for en ytterligere presisering i Lov som gjennomfører forordningen (EF) nr. 765/2008 § 2, for å styrke avgrensningen til NOKUTs virksomhet.

Krav til uavhengighet

I følge 765/2008 artikkel 4 nummer 11 skal det nasjonale akkrediteringsorganet etablere og vedlikeholde en formålmessig struktur for å sikre en effektiv og balansert involvering av alle interessenter, både innen egen organisasjon og overfor deltakelse i EA. Videre, i følge artikkel 8 nummer 2, skal akkrediteringsorganet være organisert på en måte som sørger for objektivitet og upartisk utførelse av dets oppgaver.

Norsk Akkreditering er organisert som en etat underlagt Nærings- og handelsdepartementet. Norsk Akkreditering ser ikke noen hindring i 765/2008 for en fortsatt organisering som etat under NHD. Men som eierdepartement vil departementet representere en sterk interessent i styringsdialogen med etaten. Ved implementering av varepakken, og en antatt bruk av akkreditering som kompetansevurderingsverktøy av tekniske kontrollorgan, vil det være flere departement med interesse for den faglige utviklingen av akkrediteringsorganet.

NA mener en faglig uavhengig styringen av etaten kan sikres ved presisering av mandatet for, og utvidelse i representantskapets sammensetting. Ved å sikre representasjon fra eierdepartementene i representantskapet, og et klart faglig mandat, mener NA at fagdepartementenes interesser i NA kan ivaretas.

Nærings- og handelsdepartementet har utpekt et representantskap for Norsk Akkreditering. Dette representantskapet skal sikre en effektiv og balansert involvering av alle interessenter i NAs virksomhet. NA mener representantskapet også kan være et verktøy for overvåking av kravene i forordning 765/2008 artikkel 8, som beskrevet i artikkel 9 nummer 2, om representantskapets mandat tilpasses deretter.

”Conformity assessment body”

Departementet har i høringsbrevets kapittel 6.3.3, andre avsnitt, første setning, sagt at Artikkel 5 i rådsforordning 764/2008 ”gir regler om gjensidig godkjenning av kompetansen til akkrediterte tekniske kontrollorgan”. Departementet har her, og ellers i høringsnotatet, valgt konsekvent å oversette ”conformity-assessment body” til ”teknisk kontrollorgan”.

Definisjonen ”teknisk kontrollorgan” finner vi i norsk lovgivning i Lov om tekniske kontrollorgan som har til hensikt å gjennomføre samsvarsvurderinger. I lovens § 2 siste avsnitt defineres tekniske kontrollorgan;

”Med tekniske kontrollorgan meiner ein føretak, offentlege organ o.a. som gjennom utpeiking som nemnt i § 2 har rett til å drive samsvarsvurdering av produkt som andre har utvikla”.

I denne loven knyttes definisjonen av tekniske kontrollorgan opp til utpeiking som teknisk kontrollorgan.

I artikkel 2 i rådsforordning 765/2008, underpunkt 13, defineres ”conformity assessment body” som;

‘conformity assessment body’ shall mean a body that performs conformity assessment activities including calibration, testing, certification and inspection;

Videre i artikkel 5, rådsforordning 765/2008 defineres akkrediteringsorganets virksomhet til:

1. A national accreditation body shall, when requested by a conformity assessment body, evaluate whether that conformity assessment body is competent to carry out a specific conformity assessment activity. Where it is found to be competent, the national accreditation body shall issue an accreditation certificate to that effect.

Det blir her ikke skilt mellom conformity assessment body, og de samsvarsvurderingsorgan som registreres som teknisk kontrollorgan i EUs NANDO-database.

Først i artikkel 5, rådsforordning 765/2008 underpunkt 2 defineres de samsvarsvurderingsorgan som velges spesifikt av myndighetene til å utføre en spesiell oppgave i forbindelse med dette regelverket.

2. When a Member State decides not to use accreditation, it shall provide the Commission and the other Member States with all the documentary evidence necessary for the verification of the competence of the conformity assessment bodies it selects for the implementation of the Community harmonisation legislation in question.

Ut fra ordlyden i Lov om tekniske kontrollorgan og den engelske versjonen av Rådsforordning 765/2008 er oversettelsen av "conformity assessment body" til "teknisk kontrollorgan" ikke korrekt. Et teknisk kontrollorgan, er slik Norsk Akkreditering tolker det, et samsvarsvurderingsorgan (conformity assessment body) som er utpekt av nasjonale myndigheter til å gjøre en samsvarsvurderingsoppgave i forbindelse med dette regelverket.

Norsk Akkreditering mener den beste oversettelsen av "conformity assessment body", når det ikke er spesifisert å gjelde et utpekt teknisk kontrollorgan, er "samsvarsvurderingsorgan" (NS-EN ISO/IEC 17000 oversetter CAB med "organer for samsvarsvurdering"). Dette er et begrep som dekker alle akkrediterte prøvings-, kalibrerings-, sertifiserings- og inspeksjonsorgan, og andre organisasjoner som utfører testing, kalibrering, inspeksjon og sertifisering. Teknisk kontrollorgan bør i denne sammenhengen brukes om samsvarsvurderingsorgan som er utpekt av myndighetene til å utføre en samsvarsvurdering i forbindelse med dette lovverket.

Økonomiske og oppgavemessige konsekvenser

Norsk Akkreditering forventer en økt arbeidsmengde som følge av tilpassing av virksomheten til forordningens krav. Dette spesielt knyttet til arbeid i forbindelse med akkreditering som grunnlag for utpeking av tekniske kontrollorgan.

Et krav om akkreditering som korresponderer med utpekingen vil innebære at flertallet av de utpekinger gjort av norske tekniske kontrollorgan måtte gjennomgå. NA anslår at det reelle antallet tekniske kontrollorgan per i dag er 19. Disse er utpekte mot 19 ulike sektordirektiver. NA vurderer at 7 av disse organene har et akkrediteringsomfang som samsvarer med utpekingen. Dette betyr at gjenstående organisasjoner har en akkreditering som må utvides, og/eller forandres. I disse tilfellene vil NA få et merarbeid i forbindelse med akkrediteringen for disse organene.

I dette arbeid vil NA ha en dialog med aktuell sektormyndighet angående grunnlag for utpeking og akkrediteringens tilstrekkelighet. Akkreditering gis for harmoniserte standarder i henhold til aktuelt direktiv. I tillegg kommer spesifikke krav som er knyttet til direktivene. Da det innen visse områder stadig kommer nye standarder, kan det være aktuelt å gi en akkreditering som omfatter samtlige av de standarder som omfattes av direktivet. Spesifikke krav som kan angis i direktivene er for eksempel krav på intern produksjonskontroll, typegodkjenning, kvalitetssikring av produksjon og produktverifisering.

Forordningen med sine tilknyttede direktiver og beslutninger er en meget omfattende og betydningsfull pakke for frihandel og sikre produkter. Det er åpenbart behov for å styrke flere etater og direktorater for å kunne gjennomføre en så omfattende reform. Siden Norsk Akkreditering får en nøkkelrolle i dette bildet, vil det ha betydelig konsekvenser for etatens bemanning og arbeidsform. I tillegg til egne oppgaver, som beskrevet i dette notatet, vil det være behov for omfattende samarbeid med de myndighetsorganer som hittil har stått for

grunnlaget for utpeking av TKOer. Dette vil være en toveis affære: NA har behov for mer innsikt i det tekniske grunnlag for kompetansevurderingene, og det er behov for å informere og samarbeide om selve akkrediteringsprosessen. Det antas at tekniske bedømmere i stor grad kan rekrutteres fra sektormyndighetene. Akkreditering er en pliktig aktivitet, uten at etaten kan tillate seg å vurdere hvor stor etterspørselen er av de foreslåtte, nye områdene. I økonomiske termer vil det kunne sammenlignes med investering i utvikling av nye tjenester som det ikke er tilstrekkelig etterspørsel etter i markedet, med påfølgende tap. Overført til vår virksomhet, og med referanse til erfaringer fra våre naboland, vil vi bli nødt til å investere mye ressurser i å sette oss inn i nye direktiver og ordninger, som det ikke er mulig å få et tilstrekkelig antall TKOer til å forsvare økonomisk. Derfor må staten finansiere de ekstra kostnadene som er knyttet til innføring av det nye regimet som følge av "varepakken".

Som følge av ovenstående vurderer NA at ytterligere resurser, i form av et årsverk, vil være nødvendig for denne håndtering. Vurderingen er basert på de registreringer av Norske tekniske kontrollorgan som per i dag finnes i Nando. Det er for øvrig NAs oppfatning at disse registreringer ikke er helt oppdaterte. NA har ved flere anledninger vært i dialog med departementet angående risikovurderinger knyttet til krav om høy selvfinansieringsgrad. NA mener at den høye selvfinansieringen koblet med kravet om likviditetsmessig balanse, lett kan medføre at det tas for store kommersielle hensyn i utøvelsen av virksomheten. Det kan i verste fall medføre at etatens uavhengighet og integritet settes i fare.

Med vennlig hilsen

Torleif M. Hauge
Direktør
Norsk Akkreditering